

ΕΘΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ.

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ,

Ἐκδιδόμενον κατὰ Σάββατον.

ΕΤΟΣ Α'. ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ 17^{ον}. ||

29 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1866.

Η ΓΑΛΑΚΤΩΔΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑ.

Οἱ ἀναγνώσται τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης ἐνθυμοῦνται ἀναμφιβόλως τὴν ἐν τῷ 14ῳ φυλλαδίῳ περιεργον καὶ ἐπιστημονικὴν περιγραφὴν τοῦ θαλασσίου φωσφορισμοῦ· ἤδη ἀναγινώσκομεν εἰς τὸν γαλλικὸν τύπον τὰ κατωτέρω περὶ ππραπλησίῳ τινὸς φαινομένου, ὅπερ θεωρεῖται ἐντελῶς διάφορον ἐκείνου καὶ σπεύδομεν νὰ τὸ ἀνακοινώσωμεν αὐτοῖς.

« Ὁ Κ. Β. Coste δίδει τὴν ἀκόλουθον ἐξήγησιν τοῦ παραδόξου τούτου φαινομένου, ὅπερ τῇ 4ῃ Σεπτεμβρίου 1864 περὶ τὴν 9ην ἐσπερινὴν ὥραν παρετήρησεν, ἐπὶ τοῦ πλοίου Σάρθη.

Καθ' ἣν πτιγμὴν τὸ φαινόμενον ἤρξατο ἀναπτυσσόμενον ἢ ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης ἐφ' ὅσον τὸ βλέμμα ἐξετείνετο εἶχεν ὄψιν ἐκτεταμένης πεδιάδος κεκαλυμμένης ὑπὸ χιόνος· ὁ οὐρανὸς ἀνὰ καὶ διάστερος καὶ χωρὶς νέφη, ἦτο κελαινός· ἡ δὲ λάμπουσα αὕτη πεδιάς, ἐφαίνετο ὑψομένη πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ συγχρομένη μετ' ἐκείνου. Ἡ θάλασσα τριχυμιώδης πρὸ τῆς ἐμφανίσεως ταύτης, ἐγένετο γαλήνιος ὡς διὰ μαγείας. Ὁ Κ. Β. Coste παρήγγειλε

καὶ ἀνέσυρον ἀσκὸν θαλασσίῳ ὕδατος, τοῦ ὁποίου ἡ θερμοκρασία εὐρέθη οἷσα 24 βαθμῶν τοῦ ἑκατομείου, ὅπως καὶ ἡ τῆς ἀτμοσφαιρας· τὸ δὲ ἀερόμετρον παρουσίαζε 34 βαθμῶν πυκνότητα. Ὁ ἀσκὸς ἐκρεμάσθη ἵνα αἱ ἐν τῷ ὕδατι οὐσίαι κατακαθίσωσιν. Ἀπεμύκρυναν τότε τὰ φῶτα καὶ ὁ σοφὸς παρατηρητῆς ἠδυνήθη νὰ παρατηρήσῃ μυριάδας σπινθήρων « ὁμοίων πρὸς λεπτὰ ἐλάσματα ἀργύρου, (paillettes argentées) πρὸς ἀληθεῖς ἀστέρας κινουμένους, ἀναβαίνοντας καὶ καταβαίνοντας κατὰ διαφόρους διευθύνσεις. Οἱ μὲν, οἱ μᾶλλον εὐάριθμοι, εἶχον σχῆμα πυγολαμπίδων, οἱ δὲ πλείστοι ἦσαν ἄμορφοι· ἕκαστον τῶν ζώων τούτων παρήγεν ἰδίᾳ ζωηρὰν λάμπιν καὶ ἐξετέλει ταχυτάτας κινήσεις· θλιβόμενα μεταξὺ τῶν δακτύλων ἠφανίζοντο ἐντελῶς καὶ ἡ βλεπνώδης οὐσία των μεταβάλλετο εἰς ὕδωρ· τιθέμενα δὲ ἐντὸς οἰνοπνεύματος ἀπέθνησκον αἰθωρεὶ καταπίπτοντα εἰς τὸν πυθμένα τοῦ ἀγγείου· τὸ δὲ ἄξυ ἠφάνιζεν αὐτὰ ἐξ ὀλοκλήρου. Τὰ ζῶα ταῦτα εἶναι τὰ ἐπικληθέντα *Nuctiluca miliaris* ὑπὸ τοῦ Σουριραύ ». Τοιαύτη εἶναι ἡ αἰτία τοῦ φαινομένου τούτου ὅπερ ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς τοὺς ναυτικούς νὰ ὄνο-

μάσσωσι τὰ μέρη κατὰ τὰ ὅποια πα-
ρουσιάζεται γαλακτοῦ θάλασ-
σαν, ὅπου ἔστιν ἡ ἀσθένεια τοῦ
φωσφορισμοῦ τῆς θαλάσ-
σης, ὅστις παράγεται ἐξ ἄλλων αι-
τιῶν ».

A. ΒΑΜΠΑΣ.

ΗΦΑΙΣΤΩΔΗΣ ΕΚΦΡΑΣΙΣ.

Ἐκ ΣΥΡΟΥ, καὶ ἀπὸ 23 π. μ. ἐλά-
βομεν σήμερον τὴν ἐπομένην ἐπιστο-
λὴν: « Ἐπισήμως ἀνηγγέλη νέα
θεομηνία διὰ τὴν ἠφαιστειὸν Θῆραν.
Τὴν 18 π.μ. ὑπόκωφος κρότος ἐκ
τῆς μικρᾶς νήσου Νέας Καμένης
προερχόμενος ἐτάραξε τοὺς Θη-
ραίους· τὴν ἐπιούσαν ὁ κρότος ἠϋξι-
σεν ὁμοιάζων κανονοβολισμούς· ἡ
περὶ τὴν θέσιν Βουλκάνος θάλασσα
ὀρμητικῶς συνταράσσεται, πομπό-
λυγας ἀδιαλείπτως ἀναδίδουσα,
κατὰ δὲ τὸ παράλιον ἀτμώδεις λευ-
κοὺς ἀφρούς καὶ βαρυτάτην θειώδη
ὀσμὴν· περὶ τὴν δεξιὴν ἐφάνη τα-
πεινούμενον ἰσχυρῶς τὸ ἔδαφος τοῦ
Νησιδίου· τὴν ὥραν 5 πρωινήν τῆς
ἐπιούσης, ἤτοι τῆς 20 ἐφάνησαν
κατὰ τὸ δυτικὸν παράλιον τοῦ λιμε-
νίσκου φλόγες πυρὸς διαστάσεως
4—5 τετρ. μέτρων· αἱ φλόγες διήρ-
χασαν 1 ὥραν περίπου. Ὁ ἑπαρχος
καὶ ὁ ἰατρός Δεκιγάλας μεταβάντες
ἐπιτοπίως εὖρον κατακερματισμένην
τὴν δυτικομεσημβρινὴν πλευρὰν τῆς
Ν. Καμένης διὰ ρήγματος ἐκ τοῦ
λιμενίσκου τῆς διώρυγος ἀρχομένου
καὶ τέμνοντος τὴν Νησιῶδα μέχρι τοῦ
ἀντιθέτου μέρους· τὸ μεσημβρινοδυ-
τικόν, ξηρὸν καὶ ἄγωνον μέχρι τοῦδε
ἐπίπεδον, παρουσιάζει ἤδη δύο μικρὰς
λίμνας γλυκέως ὕδατος, ὅπερ αὐξάνει·
γενομένης ἐρεῦνης, εὐρέθη ὑψού-
μενον τὸ ὕδωρ κατὰ 5 0/10 τοῦ μέ-
τρου ἀνὰ 4 ὥρας· ἐντὸς δὲ 2 ὥρων

καταμετρηθὲν τὸ ἔδαφος εὐρέθη καθ'
60 0/10 τοῦ πηγῶς καταβαίνον. Ἡ
ὕδατος φαίνεται ὡς ἡμῶν ὕδα-
τος ἡ ἀσθένεια δὲ φασφῶν φραστήτος
ὑπανθρακιούχου σιδήρου· ἔχει δὲ πι-
κρὰν γεῦσιν. Ὅσα πλοῖα ἦσαν ἐκεῖ
προσωρισμένα (διότι αὐτὸ εἶναι τὸ
ὀρμητήριον τῆς Θήρας) ἀπέπλευσαν·
αἱ ἐπὶ τοῦ Νησιδίου οἰκίαι, χρήσιμοι
κυρίως διὰ τὸ θέρος, διεράγησαν·
ἄνθρωποι δὲν ἔπαθον· ὁ ἑπαρχος,
γράφων τὴν αὐτὴν ἡμέραν, ἤτοι τὴν
20, ἐπικαλεῖται τὴν ἄμεσον ἀπο-
στολὴν ἀτμοπλοίου, ἀδήλου οὔσης
τῆς ἐκβάσεως τοῦ κακοῦ, ὅπερ ἅπαν-
τες ἐφοδοῦντο, μὴ αὐξήσῃ καὶ πάθῃ
καὶ ἡ μεγάλη Νῆσος τῆς Θήρας.

(Ἐκ τοῦ Αἰῶνος.)

ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ.

- 1 Χαίρετε, Ἀθηναί, φεύγω
Με τὸ δάκρυ εἰς τὸ ὄμμα·
Ὡς ἔμενον ἀκόμα
Εἰς τὴν προσφιλῆ μου γῆν·
- 2 Ὅπου ἔβρον ἡσύχως
Αἱ γλυκαῖαι μου ἡμέραι,
Κ' ἐβαλσάμου γλυκὺς ἦχος
Τὴν τοῦ στήθους μου πληγὴν.
- 3 Ἀυστοχῆς, ἐπαναπίπτω
Εἰς τὴν λύσσαν τῶν κυμάτων,
Ὅθεν ἔφυγον φροῦάτων
Καὶ σχεδὸν ἀναισθητῶν,
- 4 Ὅπου εἶδον τὴν σημαίαν
Ἐστημένην τοῦ θανάτου,
Καὶ ἠσθάνθην τὴν χαρὰν τοῦ
Εἰς τὴν θραῦσιν τῶν θνητῶν.
- 5 Ὡς πτηνὸν ἐρημωμένον
Εἰς γῆν εἰνὴν εἰνὸν τρέχω,
Σύντροπον τὴν θλίψιν ἔχω
Καὶ τοὺς στεναγμούς·
- 6 Ποῖος θὰ μ' ἐκναφάρῃ
Εἰς τ' ἀγαπητὰ μου μέρη,
Ὅπου ἤκουσα τοὺς πρώτους
Τρυφεροὺς παλμούς;
- 7 Μὴ τὴν παιδικὴν μου φιλήν
Ποῖος θέλει μὴ ἐνώσει;
Πτέρυγας τίς θὰ μὴ δώσῃ
Κὴ πετάξω πρὸς αὐτήν;

- 8 Νὰ ἀκούσω τῆς φωνῆς τῆς
Τῆν γλυκεῖαν ἁρμονίαν,
Καὶ νὰ βλέπω τῆς μορφῆς τῆς
Τὴν εἰκόνα ποθητὴν;
- 9 Ἄστοι, πόσον ζηλεύω,
Σήμερον τὰς πτιούγας σας·
Ὅπου τὰ αἰσθήματά σας
Σὰς καλοῦν, πατᾶτ' ἐκεῖ,
- 10 Πλὴν ἐμὰ ἄλλοῦ μὴ φέρουν
Τὰ πτερὰ τῆς πλάνου μοίρας,
Τῆς πατρίδος μου τὰς θύρας
Κλείουσι δαίμονες κακοί.

Ἐν Μελίτῃ 1863.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΜΑΤΑΡΑΓΚΑΣ.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.

Η ΑΙΩΝΙΟΣ ΖΩΗ

ΚΑΙ ΜΒΑΕΤΗ ΤΟΥ ΥΠΟ ΤΟΥ Κ. ΡΕΝΑΝΟΣ

ΒΙΟΥ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ Υ

ΥΠΟ

ΕΡΝΕΣΤΟΥ ΝΑΡΒΙΛΛΗ.

Μετάφρασις ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ

Ἰπὸ

Γ. Ι. ΚΕΦΑΛΑ.

Τὸ ἀξιόλογον τοῦτο σύγγραμμα, προ-
τιθέμενον τὴν ἐμπέδωσιν τῶν χριστια-
τικῶν δογμάτων, καὶ τὴν μόρφωσιν χρι-
στιανικῶν ἀρετῶν, παραγαγὼν δὲ μεγά-
λην ἠθικὴν ὠφέλειαν ἐν Εὐρώπῃ, ἐρῆθα
πλήθουσι τὰ τοιοῦτου εἶδους συγγράμ-
ματα, σκεφθεὶς ὅτι ἡ δύνατο εἶτι μᾶλλον
νὰ ὠφελήσῃ ἐν τῷ τόπῳ τῆς σπύρης τῶν
καλῶν βιβλίων, μετεγλώττισα εἰς τὴν
ἡμετέραν φωνήν.

Τῷ ὄντι ἀξιόλογον ἐφιλοπόνησεν ἔργον
ὁ Κ. Γ. Ι. Κεφαλᾶς καὶ μεγάλα ὀφεί-
λονται αὐτῷ εὐχαριστίαι· διότι, ἀποδι-
δων, λέγει, τὴν σημερινὴν ἡμῶν ἀνώ-
μαλον τοῦ ἔθνους μας κατάστασιν, ἰδίως
εἰς τὴν χαλάρωσιν, ὡς μὴ ὄρειε, τοῦ
θρησκευτικοῦ αἰσθήματος, πιστεύω ὅτι,
ἐνόσω τοῦτο δὲν στηρηθῆ καὶ κραταιω-
θῆ, οὐδέποτε θὰ ὀρθοποδήσωμεν. Φωναὶ
ἀσεβεῖς καὶ ἄθεοι ἀκούονται ἐκ Γερμα-
νίας καὶ Παρισίων, φοβοῦμαι δὲ μήπως
ἀνταποκρίνεται εἰς αὐτὰς ἡ ἡχώ τῶν

βουνῶν μας, ἐπὶ τῶν ὁποίων διεσώθη ἡ
ἔθρικότης μας διὰ τοῦ εὐαγγελίου, ἔ-
σπευσε νὰ μεταφράσῃ τὸ κάλλιστον τοῦτο
σύγγραμμα τοῦ Κ. Ε. Ναρβίλλη, ὅπερ εἰς
ὄλας σχεδὸν μετεφράσθη τὰς γλώσσας καὶ
πανταχοῦ ἔτυχεν εὐνοϊκῆς ὑποδοχῆς.

Ὁ Κ. Μεταφραστὴς γράφει τὴν συνθή-
τῶν λογίων γλώσσαν, ἔχει φρασεολογίαν
ἐκλεκτὴν ὀλίγον ἀνώμαλον ἀλλ' ἐνγένει
εὐληπτον.

Ἰδρυσε δὲ δι' αὐτοῦ καταφανεστέρων
καὶ ὠραιότερων μνημείων τῇ ἐναρέτῳ συ-
ζύγῳ αὐτοῦ, εἰς τῆς ὁποίας τὴν μακκρίαν
ψυχὴν ἀνατίθησιν αὐτὸ, τοῦ καλλιτε-
χνικωτάτου ἐκ μαρμάρου τύμβου, διότι
πάντες οἱ ἔχοντες ἀνάγκην τῆς παρηγο-
ρίας τῆς θρησκείας καὶ ἀναγινώσκοντες τὸ
βιβλίον τοῦτο θέλουσιν εὐλογεῖ τὴν μα-
καρίτιδα, ἥτις ἐγένετο αἰτία τῆς μεταφρά-
σεως αὐτοῦ.

Ταῦτα ἐπὶ τοῦ παρόντος· προσεχῶς δὲ
θέλομεν ὁμιλήσει περὶ τῆς συγγραφῆς
ιδίως.

ΣΑΪΔΑ

ἢ

Η ΘΥΓΑΤΗΡ ΤΟΥ ΚΑΪΔ.

ΔΙΗΓΗΜΑ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ.

(Συνέχεια).

— Μὴ φοβεῖσαι ποτῶς τέκνον, τῇ λέ-
γει ὁ Ἀβδ-Ἀλλάγ, διότι δύο ἀφοσιωμένοι
προστάται ἀγρυπνώσιν ἐπὶ τῆς ζωῆς σου.
— Ναί, ἐπρόσθεσεν ὁ Εὐσείδιος, θὰ σὲ
περιστοιχίσωμεν διὰ πάσης φροντίδος καὶ
θὰ σὲ σεβασθῶμεν.

Αἰφνδῶς πολλοὶ βολαὶ τουφεκίων,
προήλθον ἐκ τοῦ μικροῦ ὄσους τῶν δρυῶν
καὶ σφαῖραι ἐσφύριζαν περὶ τῶν δύο φί-
λων. Τὴν στιγμὴν δὲ καθ' ἣν εἶχον στρέ-
ψει τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸν νέον τοῦτον
κίνδυνον, Βενί-κασσιὰ τις, μαῦρος ἐκ τῆς
πυρίτιδος καὶ αἰματόφυρτος, εἰσδύσας ἀ-
φορητῶς εἰς τοὺς θάμνους χωρὶς νὰ κινη-
τήσῃ τοὺς ἐρυθροχρόους θυσάνους τῶν ἄγ-
γισι τὸν ὄμιον τῆς Σαΐδας νεῶν πρὸς τὴν
σιωπῆσιν.

— Αντιστάθητι εἰς τοὺς δολοφόνους τοῦ πατρός σου! ἐμθύριεν ὑποκώφως, μὴ παρασυρθῆς παρ' αὐτῶν, κέρδισε κερὸν ἐπανήρως τῶν ἀδελφῶν μας τινὰς καὶ θανάμεθα ἀκόμη νὰ σὲ σώσωμεν, ἀδελφὴ μου!

Ἄλλ' ὁ δύσπιστος Σπαχίης, κατέλαβεν ἐπ' αὐτοφόρῳ τὴν ἐκφραστικὴν ἀνάσκιρτησιν τῆς Σαϊδᾶς, καὶ ἐπιστόλισε τὸν Καβύλον, τοῦ ὁποίου τὸ μέτωπον ὑπερῆγε τῶν θάμνων. Ὁ Βενί-νασσέρ δὲν ἐκτυπήθη· ἀλλὰ βλέπων ἐαυτὸν ἀνακαλυφθέντα, διωλίθησε ταχέως βραχὺ ἐγγχειρῶν εἰς τὴν τρέμουσάν χεῖρα τῆς Σαϊδᾶς, καὶ ἐλάθη ὡς ὄφρι ἐντὸς τῶν ὑψηλῶν χάρτων.

Ὡς ἀναχωρήσωμεν φίλε, λέγει ὁ Ἄβδ-ἄλλάχ πρὸς τὸν Εὐσέβιον καὶ ὡς συνενοθῶμεν ταχέως μετὰ τῶν συντρόφων μας, διότι τὰ καταγῶγια ταῦτα εἶναι κινδυνώδη δι' ἡμᾶς.

Ἰππευσαν ἐκ νέου καὶ ἀπεμακρύνθησαν σπεύδοντες ὅλη τῇ ταχύτητι τῶν ἵππων αὐτῶν.

Μετὰ μίαν ὥραν, οἱ δύο φίλοι συνηκώθησαν μετὰ τοῦ λοιποῦ τῆς ἐκδρομῆς σώματος, τὸ ὁποῖον κατφυλλίζετο ὄχι μακρὰν τῆς Μουλούϊας, ὑπὸ δρυμῶν ἀφῶν ἐρυθροχρῶν, μύρτων καὶ πορτοκαλεῶν, τῶν ὁποίων τ' ἀνθὴ διέχυνον τὰ μῦρά των ἠδουπαθῶς εἰς τὴν ἀτμοσφαῖραν.

Ὁ ἀξιωματικὸς τῶν Σπαχιδῶν, ἔτριξεν ἀνεριυῶν τὰς ἐπισκευὰς καὶ ἐπανῆλθεν ἐν τῷ ἅμα συνοδευόμενος ὑπὸ τεσσάρων ὁμοθρήσκων του, φεράντων τάπητας, προσκεφάλαια καὶ τεμάχια ὀλόκληρα σκηνοῦφάσματος διὰ τῶν ὁποίων κατεσκευάσαν σκηνὴν ἀνετον τῇ Σαϊδᾶ. Ἡ Λουίζα ἐπεφορτίσθη νὰ τὴν ὑπηρετήσῃ. Ἀκολουθῶν οἱ δύο ἀξιωματικοὶ ἐξέλεξαν μετὰ τῶν συλληθθέντων ζώων νέαν κάμηλον ἔχουσαν τὸ ὄμμα ζωρὸν καὶ βέβαιον τὸν πόδα, ἣν ἔφερον πλησίον τῶν ἵππων των. Ἐτέλος κατεσκευάσαν τῇ βοήθειᾳ τῶν Σπαχιδῶν, φορεῖον κλειστὸν, ὅπερ ἐστερέωσαν ἐπὶ τοῦ σώματος, κατὰ τὸν τρόπον τῶν πλουσίων Μαυρητανῶν ὅτε ὁδοιποροῦσιν.

Ἀφοῦ ἐξεπλήρωσαν τὰς ἐτοιμασίας ταύτας ἐκάθισαν ἐμπροσθεν τῆς σκηνῆς τῆς Σαϊδᾶς, ὅπου ἔφρχον καὶ ἦσαν τὰς καπνοσύριγγας αὐτῶν, προφυλαττόμενοι ἀπλοϊκώτατα ἐκ τῶν κλάδων τῶν δένδρων.

Ἡ Λουίζα συγμερίσθη τὸ ἄστυλον τῆς νέας Καβύλης.

Ἡ αὐγὴ ἀνεφάνη τέλος ἀκτινοβολῶς καὶ δροσερᾶ, τὰ πύμπανα ἐσήμηναν τὸ ἐγερτήριον, ἡ σάλπιγξ ἀνταπεκρίθη ζωρὰ καὶ τὸ στρατόπεδον ἠγέρθη. Οἱ ἀρχηγοὶ ἔδωκαν τὰς διαταγὰς των, καὶ αἱ προτομασίαι τῆς ἀναχωρήσεως ἔγιναν μετὰ ταχύτητος.

Ἡ Σαϊδᾶ, τοποθετηθεῖσα ἐπὶ τοῦ φορείου καὶ φρουρουμένη ὑπὸ τῶν δύο προστατῶν τῆς, ἠκολούθησε τὴν φάλαγγα, ἣτις ἤρχισε τὴν ὁδοιπορίαν.

Ἡ νέα κάμηλος ἀναβῆσα ἐφ' ἡμιόνου, φέροντος τὰς προμηθείας τῆς, συνωμίλει μετὰ τῶν δύο ἀξιωματικῶν.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐν τῶν τριῶν αὐτῶν προσώπων ἀπηύθυνε τὸν λόγον εἰς τὴν Σαϊδᾶν. Τότε ἡ νεάνις κύπτουσα ἐξωθεν τοῦ φορείου διὰ ν' ἀποκριθῆ ἔπεδείκνυε τὴν οὐρανίαν μορφήν τῆς, περικυκλουμένην ἐκ στεφάνης, ἣν ἐσχμάτιζε τὸ φῶς, παίζον μὲ τοὺς μαύρους ὠρτίους πλοκάμους τῆς.

Οἱ σύντροφοι ἠγρύπνουν ἐπ' αὐτῆς μετὰ μερίμνης, καὶ εἰς τὰ δύσβατα μέρη, ὁ Εὐσέβιος ἀφιππεύων ὠδήγει τὴν φορτηγὸν τῆς νεάνιδος. Γλυκὺ δὲ μειδιάμα ἀντέμειδεν αὐτὸν διὰ τὰς περιποιήσεις του.

Ὅτε ὁ στρατὸς ὑπερέβη τὴν ράχιν τοῦ Τέρνου καὶ διήλθε τὰς γεινναζούσας κινδυνώδεις διαβάσεις, ὁ Εὐσέβιος ἐπλησίασε τὸν Ἄβδ-ἄλλάχ.

— Ἐρχομαι, φίλε, τῷ εἶπε, νὰ σὲ συμβουλευθῶ ὡς πρὸς τὴν Σαϊδᾶν· εἰς τίνα φρονεῖς νὰ ἐμπιστευθῶ αὐτήν;

— Εἰς τὸν πατέρα μου, ἀπεκρίθη ὁ ἄρχηγος. Ἀναλαμβάνω νὰ τὴν ὀδηγήσω ἐγὼ ὁ ἴδιος ἀπόψε εἰς Βοῦ-Μεδίν, ὅπου θὰ τὴν περιποιηθῶν ὡς τὰς ἀδελφάς μου.

— Ἄλλὰ τότε δὲν θὰ θυνθῶ πλέον νὰ τὴν βλέπω, ἀνέκραξεν ὁ νέος ἀκροβολιστής, μετὰ τόνου, ὅστις θ' ἀπεκάλυπτε τὰ αἰσθήματά του εἰς τὸν μαῦρον, ἐάν ὁ τελευταῖος οὗτος δὲν τὰ εἶχε μαντεύσει ἤδη.

— Ἐάν θέλῃς νὰ νυμφευθῆς τὴν κόρην τοῦ Καῖδ, καὶ ἂν αὕτη συγκατατίθεται, δύνασαι νὰ τὴν βλέπῃς καὶ νὰ τὴν ὀμιλήσῃς, ἐπειδὴ τοιαύτη εἶναι ἡ συνήθεις εἰς σὰς τοὺς χριστιανούς. Ἡ γυνὴ ὀφείλει νὰ παραδεχθῆ τὰ ἔθιμα τοῦ συζύγου τῆς.

Ὁ Ρακνέρος ἐτραγῆσε τὴν χεῖρα αὐτοῦ ἀπὸ ἀπαντήσεως.

— Ἡξέρω, ἐπρόσθεσεν, ὅτι τὸ συνοικεῖον τοῦτο δὲν θέλει ἐπιδοκιμασθῆ παρ' ὅλων τῶν συναδέλφων μου, ἀλλ' ἀψηφῶ τὰς ἀνοήτους προλήψεις αὐτῶν, ποιοπαθῶ νὰ τύχω τῆς εὐτυχίας ὅπου τὴν εὖρω.

— Ὀμιλεῖς, ὡς ἀληθῆς σοφός, ἄλλως τε, τί παρατήρησιν δύνανται νὰ σὲ κάμωσιν; Ὁ πατὴρ τῆς Σαϊδᾶς, ὁ Καῖδ Κεσσερὺ Ἄβδ-Ἐλ-Μουρράχ δὲν ἦτο τίμιος ἄνθρωπος; Δὲν κατεῖχε θέσιν διακεκριμένην, βαθμὸν ἀντιστοιχοῦντα μετὰ τοῦ παρ' ὑμῖν νομάρχου; ἂν δὲ ἡ θυγάτηρ του δὲν εἶναι πλουσία, αἴτιοι εἶναι οἱ καταστήσαντες αὐτὴν πτωχὴν.

Ἐνῷ διελέγοντο οὕτω ἔρθασαν εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρου, ὅπου ἡ ἀτραπὸς ἡ φέρουσα εἰς Βοῦ-Μεδίν, διεσταυροῦτο μετὰ τῆς ὁδοῦ, ἣν ἠκολούθει ὁ στρατός.

Ἐνταῦθα οἱ δύο φίλοι ὄφειλον νὰ ἀποχωρισθῶσιν· ὁ μὲν Βεν-Σαλέμ, ὅπως ὀδηγήσῃ τὴν Σαϊδᾶν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ πατρός του, ὁ δὲ ἀξιωματικὸς τῶν ἀκροβολιστῶν, ἵνα ἀκολουθήσῃ τὴν ἴλην του.

Ὁ Εὐσέβιος δὲ Ρακνέρος ἐπορεύθη ν' ἀποχωρισθῆ τὴν Σαϊδᾶν, ὀδηγήσας τὸν ἵππον του ἐμπροσθεν τῆς φορτηγοῦ τῆς νεάνιδος.

— Σαϊδᾶ, τῇ εἶπε, σὰς ἀφίνω σκεπτόμενος ὅμως νὰ σὰς ἐπανιδῶ ἐντὸς ὀλίγου εἰς τὸν οἶκον τοῦ πατρός τοῦ φίλου μου, ὅπου θέλει σὰς ὀδηγήσει.

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας ἡ Σαϊδᾶ προκύψατα τὴν κεφαλὴν τοῦ φορείου:

— Καὶ σὺ, ἠρώτησε μετὰ συγκεκινημένης φωνῆς, ποῦ ὑπάγεις;

— Ἐγὼ; εἶπεν ὁ Εὐσέβιος, ἐγὼ ὑπάγω μετὰ τοῦ τάγματός μου εἰς Τλέμκαμ ὅπερ ἀπέχει ἐντεῦθεν λεῦγαν τῆς Βοῦ-Μεδίν.

Δάκρυον ἐπεφάνη ἐπὶ τῶν μακρῶν βλεφαρίδων τῆς θελκτικῆς νεάνιδος.

— Ἐγὼ εἶμαι αἰχμάλωτός σου, ἐξηκολούθησεν ἡ νέα μωαμεθανὴ μετ' ἤθους δηλοῦντος ὑποταγὴν, ἐπομένως θὰ ὑπακούσω εἰς τὰς θελήσεις σου.

Καὶ ἡ νεάνις, ἐμεινεν ὅπως ῥεμβάζουσα, ἐνῷ ὁ σωτὴρ τῆς ἀφίνων αὐτὴν ὑπὸ τὴν φυλακὴν τοῦ Βεν-Σαλέμ καὶ τεσσάρων Σπαχιδῶν, ἐκάλπασε πρὸς τοὺς συντρόφους του, οἵτινες εἶχον ἤδη προχωρήσει αρκετά.

Μετὰ δύο ἡμέρας μόλις, ὁ Ἄβδ-ἄλλάχ ἀνεφάνη εἰς Τλέμκαμ.

Ὁ Εὐσέβιος, ὅστις τὸν ἐπερίμενεν ἀνυπομονῶν μεγάλως, ἔσπευσε εἰς τὴν οἰκίαν του.

— Πότε θὰ ὑπάγωμεν εἰς Βοῦ-Μεδίν, τὸν ἠρώτησεν ἐσπευσμένως πλησιάζας αὐτόν.

— Μεθαύριον ἀπεκρίθη ὁ μαῦρος, ἐάν δὲν εὐρίσκησιν πολὺ μακρὰν τὴν προθεσμίαν ταύτην, τώρα, ὅτε ἡ Σαϊδᾶ εἶναι ὑπὸ τὴν στέγην καὶ ὑπὸ τὴν ἄμεσον προστασίαν τοῦ πατρός μου, θὰ ζητήσῃς τὴν χεῖρά τῆς ἀπὸ τὸν γέροντα, εἰς ὃν διηγήθην τὰ πάντα, καὶ ὅστις θὰ σὲ ὑποδεχθῆ ὡς ἐάν ἐμελλες νὰ γίνῃς αὐτοῦ τοῦ ἰδίου γαμβρός.

(Ἰκολουθεῖ.)

ΜΙΑΤΙΑΔΗΣ ΣΚΥΛΙΤΣΗΣ.

ΤΟ ΦΡΟΥΡΙΟΝ

ΤΟΥ

ΛΙΜΟΣΤΑΓΟΥΣ ΒΡΑΧΟΥ.

(Συνέχεια.)

Ἐπειτα, ὅτε εἶδεν αὐτὸν εἰς κατάστασιν νὰ ἀποκριθῆ εἰς τὰς ἐρωτήσεις τῆς, κατώρθωσε νὰ τῷ ἀποσπάσῃ τὴν διήγησιν τῶν συμβάντων.

— Τί ἔκαμες! Θεέ μου! τί ἔκαμες! ἀνέκραξεν ἡ δυστυχῆς. Καὶ πῶς θὰ τελειώσῃ τώρα ἡ ὑπόθεσις αὕτη; Ἄ! ἀδελφέ μου! εἰς ὁποῖαν ἄβυσσον μᾶς ἐξήρψες; πρέπει νὰ ζητήσω ἰατρόν.

— Φυλάχθητι, ἀδελφὴ μου, θὰ ἐνοχοποιήσῃς τὴν Ἰωάνναν!

— Τί νὰ κάμω λοιπόν, υἱέ μου; τί νὰ κάμω! ταλαίπωρον παιδί!

Εἶτα προσεπάθησε διὰ προχείρων μέσων νὰ καθησυχάσῃ αὐτόν, καὶ τῷ ὄντι, μετ' ὀλίγον ὁ Γάστων ἀπεκοιμήθη, ἐκείνη δὲ ἐκάθησε πλησίον αὐτοῦ καὶ ἐργάζετο.

Μετ' οὐ πολὺ ἤκουσε βήματα βαρῆα ἐπὶ τοῦ προδρόμου, καὶ ἔρριξεν ἰδοῦσα τὸν μυλωθρὸν εἰσελθόντα, καὶ ἐνοήσασα ἐκ τῆς φοβερᾶς ἐκφράσεως τοῦ προσώπου του ὅτι ἠδύνατο νὰ τῇ εἶπῃ, παρεκάλεσεν αὐτόν νὰ ὑπάγωσιν εἰς τὸ δικαστήριον.

της, επειδή ο αδελφός της έκοιμάτο και ήτο αδιάθετος.

— Αδιάθετος! υπέλαβεν ο Λεφέβρ μετά βρόντῶδους φωνῆς, είσερχόμενος εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Στεφανίας: Αδιάθετος! πιστεύω ὅτι πρέπει νὰ ἴηαι περισσότερο ἢ αδιάθετος! δεσποινίς.

— Διατί, κύριε Λεφέβρ; υπέλαβεν ἡ Στεφανία τρέμουσα.

— Διότι εἶναι πληγωμένος αρκετὰ καιρίως ἴσως, καὶ τὸν ἐπλήγωσα ἐγώ.

— Καὶ πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ τὸν ἐπληγώσατε σεις, αὐτὸς δὲν ἦλθεν εἰς τὴν οἰκίαν σας, ὡς γνωρίζω.

— Ἄ! ἀρνεῖσθε καὶ σεις, δεσποινίς, ὅπως ἡ κόρη μου σὰς συγχάριω· ἐσυστήσατε ὠραῖον σχολεῖον σκανδάλου, ὅπου ὁ αδελφός σας καὶ ἡ κόρη μου ἔλαβον ἀξιόλογα μαθήματα, ἐπρώδευσαν λαμπρά.

— Κύριε! . . .

— Δεσποινίς, μὴ λαμβάνητε τὸτον ὑπερήφανον ἦθος, διότι κρητῶ ἐδῶ ὅ,τι δύναται νὰ σᾶς ταπεινώσῃ· ἰδοὺ τὸ γραμματοφυλάκιον τοῦ ἀδελφοῦ σας, τὸ ὁποῖον εὔρον ἐπὶ τῆς κλίμακος καθημαγμένον ἐκ τῆς πληγῆς αὐτοῦ, τὸ γνωρίζετε;

Ἡ Στεφανία δὲν ἀπεκρίθη ἀλλ' ἔμεινεν ὡς ἀπολιθωμένη· ἐκεῖνος δὲ ἐξήκολούθησε:

— Καὶ ἐπὶ πλέον εὔρον ὀλόκληρον ἐρωτικὴν ἀλληλογραφίαν τῆς θυγατρὸς μου! τῆς κόρης μου Ἰωάννας, διαφθαρῆσις ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ σας! . . .

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰσελθὼν ὁ ἐφημέριος ἤκουσε τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις.

— Ναι, ἐπαναλαμβάνω ἐπὶ παρυτία τοῦ Κ. Λεπλάνκ, πρέπει νὰ ἐκδικηθῶ τὴν διαφθαρεῖσαν θυγατέρα μου, τὸ ἀτιμασθὲν ὄνομά μου· καὶ ἐπειδὴ δὲν θέλω νὰ διαθρῦλλήσω τὴν ἀτιμίαν τῆς Ἰωάννας, θὰ καταμηνύσω ὡς κλέπτῃν τὸν εἰσελθόντα νύκταεῖς τὴν οἰκίαν μου· ἠθέλησα μόνον νὰ σᾶς προειδοποιήσω, καὶ νὰ σᾶς ἀναγγείλω νὰ εὐρῆτε ἄλλην κατοικίαν, δεσποινίς· διότι ἐγὼ δὲν δύναμαι νὰ διατηρῶ ὑποκείμενα τὸτον ἐπικίνδυνα ὡς σᾶς, ἥτις ὑπὸ τὸ προσωπεῖον τῆς σεμνοτυφίας καὶ τῆς ἀρετῆς, σῦρετε τὰ παιδία εἰς τὸ ἀμάρτημα ἀφοῦ προηγουμένως ἐδιδάξατε αὐτὰ.

— Τί ἔχεις λοιπὸν, γείτονα; ἠρώτησεν ὁ ἐφημέριος, ὅστις δὲν ἤννοε τίποτε. Ὁ μυλωθρὸς διαγῆθη τότε αὐτῶ ὅ,τι συνέβη τὴν προηγουμένη νύκτα, τῷ ἔδειξε τὸ γραμματοφυλάκιον καὶ τῷ εἶπε τί εἶχεν ἀποφασίσει νὰ πράξῃ.

— Ἦ! ὄχι, ὄχι, δὲν θὰ τὸ κάμνῃτε! ἀνεκράξαν μὲ τῆ φωνῆ ἡ Στεφανία καὶ ὁ ἐφημέριος.

— Καὶ τίς θὰ μ' ἐμποδίσῃ;

— Ἐγώ, ἐλπίζω· ἀγαπητέ μου Λεφέβρ, παρκτήρησε τὴν δυστυχῆ Στεφανίαν, εἰς πείαν φρικωδῆ ἀπελπισίαν τὴν ἐδύθισαι· ὡ! θὰ λάβῃς εὐσπλαγγίαν δι' αὐτήν.

— Ἐγώ; δὲν λυπούμαι κανένα! μήπως οἱ ἄλλοι ἐτεβάσθησαν τὴν τιμὴν τῆς θυγατρὸς μου;

— Ἐλεος! ἔλεος! κύριε Λεφέβρ· ἀνεκράξεν ἡ Στεφανία, συρομένη ταπεινῶς ἐπὶ τῶν γονάτων ἐνώπιον τοῦ μυλωθροῦ.

— Ὄχι, ὄχι! τίποτε!

— Ἄκουσε, Κ. Λεφέβρ, προσέθηκεν ὁ ἐφημέριος ἐν ἀπελπισίᾳ, ἐάν ἴηαι ἀνάγκη σᾶς παρακαλῶ καὶ ἐγὼ γονυκλιτή;

— Ἀνωφελες, σεβαστέ πάτερ, εἶπεν ὁ ἀνηλεὲς μυλωθρὸς, τὸ ἀπεφάσισα καὶ θέλω τὸ . . .

Θόρυβος; ἠκούσθη εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Γάστωνα; καὶ ἡ Στεφανία ἔτρεξεν εἰς τὴν κλίνην τοῦ ἀδελφοῦ της, ὅστις ἀκούσας τὸ τέλος τῆς συνομιλίας ταύτης, ἠγωνία ἐπὶ τῆς κλίνης του.

Ἡ Στεφανία, εἰς τὸν παροξυσμὸν τῆς ἀπελπισίης τῆς εὐρισκομένη περιποιηθεῖσα τὸν ἀδελφόν της, καὶ βλέπουσα ὅτι ὁ μυλωθρὸς ἔμεινε κωφὸς εἰς τὰς παρακλήσεις αὐτῆς καὶ τοῦ ἐφημερίου, συνέλαβεν ἀμέσως τολμηρὰν ἀπόφασιν· καὶ μετὰ παρηγορίας, ἣν ὑποφέρουσιν ἀνευ ἐξηγήσεων, ἔσυρε τὸν μυλωθρὸν καὶ τὸν ἐφημέριον παρὰ τὴν κλίνην τοῦ ἀδελφοῦ της, καὶ εἶπε πρὸς τὸν Λεφέβρ μετὰ τόνου ἐπιστήμου:

— Ἄκουσον, ἐνώπιον τοῦ ἀποθνήσκοντος ἀδελφοῦ μου. Γνωρίζεις κύριε Λεφέβρ, τίς εἶναι οὗτος τὸν ὁποῖον ἐφρονεύσατε ἴσως; γνωρίζετε ποία εἶναι αὕτη τὴν ὁποῖαν θέλετε νὰ διώξετε, ἐποκειδίστως τοῦ οἴκου σας; τὸ γνωρίζετε; ἀποκρίθητι, σὰς ἐλπίζω εἰς τὴν ψυχὴν τῆς γυναικὸς σας, ἥτις οὐδέποτε ἠθέλησε πράξει ὅ,τι σεις τῶρα πράττετε.

— Εἶθε ἡ Στεφανία καὶ ὁ Γάστων Ἐίτηρ, εἶπεν ὁ μυλωθρὸς, ὅστις ἔκουσε τὴν κεφαλὴν χωρὶς νὰ γνωρίζῃ τὸ διατί.

— Ἄ! λοιπὸν, νὰ σᾶς τὸ εἰπῶ ἐγώ, υπέλαβεν ἡ Στεφανία τῆς ὁποίας τὸ ἦθος ἐγένετο τόσον μεγαλοπρὲς, ὥστε ἐφαίνετο ὅτι ἐμεγαλύνθη ἐντὸς μικροῦ. Ὁ νεανίας, ὁ θνήσκων ἐκεῖ, εἶναι ὁ τελευταῖος βλαστὸς τῆς οἰκογενείας τῶν δεσποτῶν σου, εἶναι ὁ τελευταῖος τῶν κομήτων τοῦ Παροχθίου Βράχου, ὅστις θνήσκει εἰς τὰς ἀγκάλας μου ὑπὸ τὴν χεῖρα τοῦ δούλου του.

— Ἀδύνατον! ἀνεκράξεν ὁ μυλωθρὸς ἐκπεπληγμένος, ἐνῶ οἱ ὀρθόκλιμοι τοῦ Γάστωνα ἐλάμβανον ζωὴν, ἀντιθέτως πρὸς τὴν ὠχρότητα τοῦ προσώπου του.

— Ὁ Κ. Λεπλάνκ, ὁ φυλάττων τοὺς τίτλους καὶ γνωρίζων τὰ μυστικά ἡμῶν, δύναται νὰ σᾶς ἀποδείξῃ τὴν ἀλήθειαν τῶν δικαιωμάτων ἡμῶν.

— Ὁρκίζομαι εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Σωτήρος, εἶπεν ὁ ἐφημέριος ὑψῶν τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανόν.

— Ὁ πατήρ μου, υπέλαβεν ἡ Στεφανία, ἐνῶ ὁ μυλωθρὸς ἔμεινεν ἀκίνητος καὶ σιωπῶν, ἐνουμφεύθη ἐκ δευτέρου νῆαν τινὰ εὐγενῆ, μεθ' ἧς ἔτεκε τὸν Γάσωνα· εἰς ἄκρον ὑπερήφανος διὰ τὸ ὄνομα καὶ τὴν εὐγένειαν αὐτοῦ, πρέπει νὰ ἐνθυμείσθε τοῦτο Λεφέβρ, μετ' ἧς ἐξώρπισεν ἐπὶ τῆς κλίνης τοῦ θανάτου, ὅπου ὠδήγησα τὸν Γάσωνα, ἵνα τὸν εὐλογήσῃ, νὰ μὴ παραδεχθῶ οὐδεμίαν ἀνισον ἐπιγαμίαν ἐν τῇ οἰκογενείᾳ ἡμῶν, ἀλλὰ μᾶλλον νὰ ἀποθάνωμεν! Τὸ ὠρκίσθημεν ἐπὶ τοῦ ξίφους τούτου ἀποκτηθέντος ἐν τῷ στρατῷ τοῦ Κονδέ, καὶ τὸ ὁποῖον φυλάττω πάντοτε ὡς κειμήλιον ἱερὸν. Ὁ δυστυχῆς ἡμῶν πατήρ ἀπέθανεν ἡσυχος ἐπαναπαυόμενος εἰς τὸν ὄρκον αὐτόν· ἡ μήτηρ τοῦ Γάστωνα ἀπέθανεν ἐπίσης, ἐγὼ δὲ ἔμεινα μόνη μετὰ τῆς ἱεράς ταύτης παρακαταθήκης, ἀνευ περιουσίας, ἠναγκασμένη νὰ ἀναθρέψω τὸν ἀδελφόν μου ἐκ τῆς ἐργασίας τῶν χειρῶν μου. Ἀπεφάσισα νὰ διατηρήσω τὸ ὄνομα, ὅπερ οἱ γονεῖς μου ἔλαβον εἰς τὴν ἐξορίαν, καὶ διὰ νὰ μὴ ἐρυθριῶμεν περισσότερο καὶ ὑποφέρομεν ἐκ τῆς δυστυχίας μου, ἀφῆκα τὸν ἀδελφόν μου εἰς ἐντελῆ ἀγνοίαν περὶ τῆς καταγωγῆς του. Ἐπαυθλοῦσα εἰς Γαλλίαν πρὸ τινων ἐτῶν, ἐ-

πεθύμησα μὲγάλως νὰ ἴδω καὶ πάλιν τὸ φρούριον ἐν ᾧ ἐγεννήθην. Ἐδῶ εὔρον τὸν μᾶλλον ἀξιότιμον τῶν ἀνθρώπων καὶ τὸν κάλλιστον τῶν φίλων, τὸν Κ. Λεπλάνκ, ὅστις ἐβοήθησεν ἡμᾶς νὰ ζήσωμεν. Γνωρίζεις δὲ πῶς ἦλθον νὰ κατοικήσω εἰς τὴν οἰκίαν σου. Ἦδῃ ὅτε σοὶ ἀπεκάλυψα μυστικόν τὸ ὁποῖον ἡ ἀξιοπρέπειά μου μετ' ὑπηγόρευε νὰ φέρω μετ' ἐμοῦ εἰς τὸν τάφον, ὑπάγε Λεφέβρ, ὑπάγε νὰ καταμηνύσῃς τὸν υἱὸν τοῦ δεσπότη σου, τὸν υἱὸν ἐκείνου, ὅστις σοὶ ἔδωκε τὸν μῦλον αὐτὸν καὶ εἰς τὸν ὁποῖον ὀφείλεις τὴν περιουσίαν σου ὅλην, καὶ ὅ,τι τέλος εἴσαι ὑπάγε, εἶσαι ἐλεύθερος ἤδη.

Ὁ μυλωθρὸς κατεπτοημένος καὶ συγκεκινημένος ἔπεσεν εἰς τὰ γόνατα τῆς Στεφανίας καὶ τῇ ἐπίλησε τὴν χεῖρα.

— Δέσποινα, εἶπεν, ἐγὼ σᾶς ζητῶ ἔλεος τώρα . . . ἄρα γε θέλει μετ' ἐπιχωρήσει ὁ κόμης ἀδελφός ὑμῶν;

Ἡ Στεφανία τὸν ἐσήκωσε μετ' ἀγαθότητος καὶ τῷ ὑπεσχέθη ὅτι ἐάν ἠθελεν ἐπιζήσει, οὐδέποτε πλέον ἠθελεν ἐπανίδει τὴν Ἰωάνναν· καὶ ὑπεσχέθη τοῦτο ἐπισήμως καὶ ἐπὶ τῆς τιμῆς της ὡς εὐγενούς.

Ὁ μυλωθρὸς πεπνιγμένος σχεδὸν ἐκ τῶν λυγμῶν ἀνεκράξεν ἐκ διαλλειμάτων.

— Μὰ τὸν ἅγιον Ἰερώνυμον, ποῖος ἠδύνατο νὰ εἴπῃ ὅτι ἡ κόρη τοῦ δεσπότη μου ἦλθε νὰ κατοικήσῃ εἰς τὸν οἶκόν μου ὡς ἐπαίτις σχεδὸν, ἐνῶ ἐγὼ εἶμαι πλούσιος, πλούσιος ἐκ τῶν δώρων τοῦ πατρός της. Ἦ! ποτὲ δὲν θέλω συγχωρήσει εἰς ἐμαυτὸν ὅτι δὲν τὴν ἐμάντευσα, διὰ τὸ ἀνοσιούργημα τὸ ὁποῖον ἔπραξα! ἡ υπερφάνεια μετ' ἐπέρερεν, ἀλλ' εἰπέ μου, κύριε Λεπλάνκ, δὲν εἶν' ἀληθές ὅτι δύναμαι ἀκόμη νὰ διορθώσω τὰ λάθη μου;

— Βεβαίως, ἀπεκρίθη ὁ ἐφημέριος συγκεκινημένος, ἐνῶ ἡ Στεφανία ἐνητχολεῖτο νὰ δώσῃ τονικόν τι εἰς τὸν Γάσωνα νὰ πῆ, ὅστις εἶχεν ἐτι μᾶλλον ἐξασθενήσει ἐκ τῆς ἀπροσδοκῆτου ταύτης ἀποκαλύψεως.

— Ὁρκίζομαι εἰς τὰ κόκκαλα τῆς γυναικὸς μου! ὀρκίζομαι νὰ ἀφήσω νὰ κατοικήσωσιν ἐπ' ὅλης τῆς ζωῆς των εἰς τὸ φρούριον τοῦτο τὰ τέκνα τοῦ κυρίου μου, καὶ νὰ δίδω εἰς αὐτὰ ποσόν τι ἴσον πρὸς τὸ εἰσόδημα τοῦ μύλου, τοῦ ὁποῖου εἰς τὸ ἐξῆς θὰ ἴηαι ἀπλοῦς ἐνοικιαστῆς. Δέ-

χεσθε, δεσποινα; εἶπε, στραφεῖς παρ-
κλητικῶς πρὸς τὴν Στεφανίαν.

Ἐντὸς μικροῦ, ἡ ἀγάπη, ὁ σεβασμὸς
τοῦ πρὸς τοὺς κυρίους τοῦ ἀνεζωογονήθη
τόσον ἰσχυρῶς, ὥστε ἐφαίνεται ὅτι ἡ ὑ-
περοψία του, ἣτις τὸν εἶχεν ἐπὶ ταυτοῦτον
ἀποσκληρόνει, κατεπνίγη ἐντελῶς.

— Εὐχαριστῶ, φίλε μου, εὐχαριστῶ
πολύ, εἶπεν ἡ Δεσποινὴ τοῦ Παροχίου
Βράχου, ἐπιθυμῶ νὰ ζήτω καὶ τοῦ λοιποῦ,
ὅπως ἔζησα μέχρι τοῦδε, πτωχῆ, λησμο-
νημένη καὶ ἀγνωστος ἐνόσῳ δύναμαι νὰ
ἐργάζομαι. Ἐὰν τυφλωθῶ, τότε μόνον,
δέχομαι· τῶρα δὲ σὰς παρακαλῶ, καθὼς
καὶ τὸν σεβάσμιον φίλον μας, νὰ ἀφήσω-
μεν τὸν ἀδελφόν μου νὰ ἀναπαυθῆ καὶ νὰ
μὲ ὀδηγήσετε τὸν ἰατρόν.

Ἀνεχώρησαν ἀμφοτέρω τεταραγμένοι
καὶ μεστοὶ ἀλλοίως συγκινήσεως ἐκ τῆς
ἐπισυμβάσης σκηνῆς· ὁ δὲ μυλωθρὸς ἔλε-
γε τῷ ἐφημέριῳ:

— Ἡξεύρετε, κύριε Δεφέβρ, πῶς συλ-
λογοῦμαι ὅτι πρέπει νὰ ἐνεργήσωμεν
ὑπὲρ αὐτῶν χωρὶς νὰ προσβάλλωμεν τὴν
ὑπερηφάνειάν των; Νὰ παραγγείλωμεν εἰς
τὴν δεσποινίδα Στεφανίαν ἐργασίας, τὰς
ὅποιας νὰ πληρώσωμεν δεκάκις περισσό-
τερον παρ' ὅσον ἀξίζουσι. Σεῖς δὲ νὰ τοῖς
ἀποδώσετε καὶ ἐν κιβώτιον ἀνάκον εἰς
τὸν πατέρα των, ἐντὸς τοῦ ὁποίου θέλω
βάλλει καὶ ὅσον ἀργύριον εὖρον εἰς αὐτό·
θέλω σὰς πέμψει καὶ παλαιὸν οἶνον, τὸν
ὁποῖον τοῖς προσφέρετε ἐν μέρους σας.

— Ἀλλὰ πρὸ πάντων πρέπει νὰ προ-
σέξωμεν νὰ μὴ προδώσωμεν τὰ μυστικόν
των, ὑπέλαβεν ὁ ἐφημέριος· διότι ἀκου-
σες ὅτι θέλει νὰ μένωσιν ἀγνωστοί.

Καὶ ὁ μὲν μυλωθρὸς ἐπορεύθη νὰ ἐτοι-
μάσῃ τὰ περὶ ὧν ὠμίλει, ὁ δὲ ἐφημέριος
ἔσπευσε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν ἰατρόν καὶ νὰ
τὸν ὀδηγήσῃ εἰς τὸ φρούριον ἐπειγόμενος
νὰ μάθῃ τὴν κατάστασιν τοῦ Γάστωνος.

Μετ' ὀλίγον ἐπέστρεψε τῷ ὄντι μετὰ τοῦ
ιατροῦ, ὅστις ἐξέτασας τὴν πληγὴν εἶπεν
ὅτι δὲν ἦτο ἐπικίνδυνος, ἀλλ' ὅτι μόνον εἶ-
χεν ἀνάγκην ἀναπαύσεως καὶ περιποιήσεων.

Ὁ καλὸς ἐφημέριος μὲ ὄλας τὰς ἐνστά-
σεις τῆς Στεφανίης ἦλθε μετὰ τῆς ἀδελφῆς
του Γερτρούδης καὶ διέμειναν εἰς τὸ φρού-
ριον μέχρι τῆς ἀναρρώσεως τοῦ Γάστωνος.

Μετ' οὐ πολὺ οὗτος ἤρχισε νὰ περιπτῆ
ἐντὸς τοῦ ὀδωμακτίου του καὶ κατὰ τὴν ὁρὴν,

καὶ παρετῆρει ἤδη τὰ πάντα ἄλλως ἢ πρό-
τερον. Ἐὰ πάντα ἤδη ἦσαν αὐτῷ εἰκεία,
μάλιστα ἡ πινακοθήκη, ὅπου ἔβλεπε μετὰ
θαυμασμοῦ καὶ συγκινήσεως τὰς εἰκόνας
τῶν προγόνων του, καὶ ἠύξανεν ἡ συμπά-
θεια ἣν ἠσθάνθη πρὸς τὴν τοῦ Βραχού, καὶ
ἀνεπόλει μετὰ νεανικῆς ὑπεροψίας τὴν μα-
κρὰν ταύτην σειράν τῶν εὐγενῶν ἐξ ἧς ἤλ-
κε τὸ γένος, καὶ ἐνθυμεῖτο τὰς δύο μελαί-
νας σκιάς ἃς εἶχε μικρὸν πρὸ τῶν τελευ-
ταίων συμβάντων ἰδεῖ, καὶ τὰ σπῆλαια
τοῦ Ἐρυθροῦ Βράχου. Ἀκολούθως ἀναβαίνων
ἐπὶ τοῦ δώματος τοῦ πύργου καὶ θεωρῶν
τὸν ποταμὸν κυλιόμενον κανονικῶς ὡς αἱ
ὥραι, ὡς τὰ ἔτη, ὡς οἱ αἰῶνες, χωρὶς ποτε
νὰ ἐπανέρχωνται ἐφ' ὅπου διέβησαν, ἐθλί-
βετο καὶ ἐσκέπτετο περὶ τοῦ παρόντος,
περὶ τοῦ μέλλοντος καὶ τῆς Ἰωάννας, περὶ
τῆς ὁποίας ὠμίλει πρὸς ἑαυτὸν μόνον.

— Δυστυχῆς παιδίον, διελογίζετο, πό-
σον πρέπει νὰ πάσχη ἐκ τῆς φοβερᾶς ἐκεί-
νης νυκτός! Ἐγὼ δὲ, δὲν δύναμαι νὰ τὴν
ἴδω, τὸ ὠρκίσθην! ἡ ἀδελφὴ μου τὸ ὠρκί-
σθη δι' ἐμὲ καὶ ὀφείλω νὰ τηρήσω τὸν ὄρ-
κον τῆς.

Ἐσπέραν τινὰ καθήμενος μόνος μετὰ
τῆς ἀδελφῆς του ἠγέρθη καὶ ἐκκρεμάσας
τὴν σπάθην, ἣν ἡ Στεφανία ἐφύλαττε τό-
σον πολὺ, ἐγονυπέτησεν ἔμπροσθεν αὐτῆς
καὶ τῇ εἶπε μετὰ τόνου ἐπισήμου:

— Ὁ καιρὸς ἐπέστη πλέον, ἀδελφὴ
μου, ὅτε πρέπει νὰ μὲ εὐλογήσῃς καὶ νὰ
μὲ ὀνομάσῃς ἱππότην διὰ τῆς λεπίδος τοῦ
ξίφους τούτου τὸ ὁποῖον ἔφερον ὁ πα-
τήρ μας. (Ἀκολουθεῖ.)

Λύσις τοῦ ἐν τῷ 13ῳ φυλλαδίῳ αἰνίγ-
ματος· Τὸ δεῦτερον γράμμα τοῦ ἀλφ-
βήτου — Β. —

ΑΙΝΙΓΜΑ.

Σὲ θείλγ' ἡ ὠραιότης μου,
Σ' ἐκπλήττει ἡ τρυφερότης μου·
Ἄν μ' ἀποκεφαλίσῃς.
Ἐντὸς νεφελῶν με ἴδῃς,
Χωρὶς νὰ ἀπορήσῃς.

Π. Γ. Ε.